
Reménység - Valami jóra való várakozás

By David Wilkerson

July 27, 2009 Sokat hallunk reményről-politikusoktól, számtalan könyvből és más médiumon keresztül, de mindezek nem nyújtanak maradandó üzenetet.

Talán fellelkesedünk és bizalmunk feléled a hallottakra, még fel is frissítik lelkünket és egy időre reményt hoznak, de mivel alaptalan gyakorlat nélküli remény, hamarosan elhalványul.

Az egész világ vágyódik egy maradandó reményre. Világszerte a sokaság szívvel jövő kiáltása; "Valaki, valahol, legyen szíves és nyújtson valami reményt, valami maradandót."

Vágyódunk arra, hogy valaki prédikáljon egy erőteljes, életet megváltozó üzenetet a reményről. Olyan üzenetet, mely felemel és kiemel minket félelmünkből és megpróbáltatásunkból, valami olyat mely egy szilárd és megváltoztathatatlan reményt alapoz meg bennünk.

Számtalan könyvet írtak melyben olvashatjuk, hogy egyesek képesek voltak tragédia és nehézségek ellenére is életben tartani reményüket. Ezek tanúvallomása bátorító és hitünket erősíti, de elhomályosulnak mikor saját életünkben megpróbáltatások szakadnak ránk. Saját szenvedésünk melyen átmegyünk, lerombolja azt az állhatatos, szívünkben fenntartott reményt. Miért?

A remény az nem egy érzés. Mond hányszor csalt meg egy valami jóra való várakozás? Hányszor lett összezúzva emberi reményed? Hányszor érezted magad, mint Pál Apostol, aki azt mondta, miután átélte a hurrikánt a tengeren, "...végül elveszett megmenekülésünk minden reménye." (Apcsel. 27,20)?

Pál azt mondja nekünk, hogy ennek a világnak nincs reménysége. Pál azt írta a Thesszalonikai gyülekezetnek: "Nem szeretnénk, testvéreink, ha...szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük." (2 Thessz. 4,13)

Ezzel szemben, nekünk mint Isten népének van reményünk, "...erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy belekapaszkodjunk az elöttünk lévő reménységbe. Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya..." (Zsid.6,18-19) Ezáltal vagyunk bízva, "Kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik..."(6,11)

Ugyanígy, Pál imádkozik, "A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővídjétek a reménységben a Szent Lélek által." (Róm.15,13)

Pál szerint, mikor reménységről beszélünk a Szent Lélek munkálkodásának jelen kell lennie. Szóval miképpen leszünk megtelve reménységgel, amint azt Pál értünk való imádságban kéri? És hogyan örvendezzünk a reménységben? És hogyan leszünk teljes mértékben meggyőződve, hogy az a miénk?

Röviden, a reménységhez vezető út azzal kezdődik, hogy teljes meggyőződéssel rendben állunk Isten előtt.

A remény magja megtérésünk idején van elvetve, természetesen, de kell, hogy a reménység növekedjen, érjen Jézussal járó életünkön keresztül.

Pál leírja számunkra az igazi reménységhez vezető utat. A Zsidókhoz írt levélben írja, hogy

---

reménységünk olyan, mint egy "biztos és erős horgonya lelkünknek, mely behatol a kárpit mögé." (Zsid.6,19)

Röviden; a reménység útja azzal kezdődik, hogy teljesen meg kell szilárdulnunk Istennel való helyzetünkben. Itt arról a meggyőző detsről van szó, hogy békességben vagyunk Istennel. Pál megadja amiről itt szó van:

"Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által." (Róm. 5,1)

Ahogy egy régi híres himnuszban énekeljük, "Reményem nem kevesebbre, mint Jézus vérén és igazságosságára épült."

Igen, a béke az, hogy hiszek Isten ígéletében, mely szerint hitem által és Krisztus kiöntött vére által igazságosnak tart, annak ellenére, hogy nem vagyok tökéletes. Az igazságossága rajtam van, nem azért mert jó vagyok, vagy mert jót tettem, hanem az benne való hitem által.

A tény az, hogy nincs igazi béke, nincs igazi remény míg végül is ingadozás nélkül elfogadjuk Krisztust Isten ígéletén keresztül. És ez az elfogadás nem azon alapul amit képzelünk jószágunkról vagy bűnösségünkről, vagy amivel az ördög vádol tetteink miatt, csakis azon alapszik ahogyan Isten lát minket Krisztuson keresztül.

Pál hitelesíti Istennel, Krisztus által való igazságos állapotunkat: "Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által, sőt ezen kívül még dicsekszünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által részesültünk a megbékélés ajándékában." (Róm. 10-11.)

Mindamellet, szívünk elítél bennünket mikor hibázunk. Habár szívünk elítél bennünket János Apostol azt mondja, "Ne vétkezzetek, ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus..." (1Jn. 2,1) Engedjétek meg, hogy egy példát adjak Jézus saját életéből.

Azon a napon mielőtt Jézust megfeszítették a kereszten, tanítványainak lábát mosta. Azt mondta ezeknek a "nem tökéletes embereknek", "Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind." (Jn 13,10)

Azt gondolhatjátok: miképpen mondhatja Jézus ezekről az emberekről, hogy "tiszták"? Ha valaki figyelte volna ezt a jelenetet csodálkozhatott volna azon amit Jézus mondott. Ez a tizenegy ember kimutatta büszkeségét, hitelenségét, nagyravágyását, irigységét, tántorgó hitét, bosszúállását.

A tény az, hogy Krisztus ezt a kijelentést adta, mert választotta ki őket, és nekik kellett a szentség útjára vezetni őket. Mindez az ő kegyelme által volt!

Jézus ugyancsak tudta mi volt a tanítványok szívében tökéletlenségük ellenére. Továbbá, előre látta szívük töredelmességét és a bűnbánatot melyben részesesülni fognak. Az Úr saját tanúsága szerint: "Mert Én arra tekintek aki nyomorúlt és megtört szívű és aki ígémet tiszteli." (Ézs. 66, 2)

Tegyük fel, azt kérném, hogy soroljátok el a tanítványok által elkövetett bűnöket. Biztosan állíthatom, hogy ti és én is bűnösök vagyunk ugyanazokban a bűnökben, talán különböző idősorokban életünkön során. Mégis Jézus felelete igaz számunkra is: "Mivel tehát megigazultunk hit

---

által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm. 5,1)

Az út a reménységhez “megpróbáltatáson és szenvedésen” keresztül vezet. A reménység útja szenvedés, szomorúság és fájdalom, mindegy hogy milyen kegyes, szeretettel teles vagy jószágos vagy. Ha Krisztus él benned, részesülni fogsz szenvedésében.

“Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek.” (1Pét. 4,13) Péter világosan kimondja “örüljétek részesülni Krisztus szenvedésében...” Pál ugyancsak mond valami hasonlót. “Örüljétek Isten dicsőségének reménységében.”

Örüljétek szenvedésben? Ez azoknak a érthetetlen mondásoknak egyike a Szent Írásban, amelyeket talán a legnehezebb megérteni. Pál mégis folytatja:

“De nemcsak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is...” (Róm. 5,3) Pál nem azt mondja, hogy ujjongva kiáltunk fel szenvedésünk ellenére, inkább amiről beszél az egyszerűen az, hogy legyünk képesek látni Jézust megpróbáltatásunkban. Emberi félelmünk ellenére, a reménytelen helyzet ellenére tudjuk mondani: “Isten gondoskodni fog reánk és ki fog vezetni ebből is.”

Természetesen mondhatjuk: “Nincs ilyen út az 'érett' reménység felé.” Némely hívő keresztény állíthatja, hogy a reménység útja egyszerű: “Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek”. (Kol.1,27)

Nagyon is igaz, de ha Krisztus bennünk van, arra az útra fog vezetni amiről Pál beszél. A Szent Szellem arra törekszik, hogy reménységünk több legyen mint valami teológiai kijelentés. Ez a reménység élő, mozdíthatatlan, megalapozott, állhatatos reménység kell hogy legyen. Egyszerűen az legyen a reménységünk hogy; 'Krisztus legyen bennünk, és munkálkodjon bennünk'.

Pál így írja le ezt az utat:

Elször, teljes bizalom abban, hogy “megigazultunk hit által” Krisztus vére által. (Róm. 5,1)

Másodszor, ez a bizalom biztosít arról, hogy “békességünk” van Istennel. (5,1)

Harmadszor, bizalmunk van abban, hogy akármikor Isten trónjához járulhatunk. (5,2) Ez azt jelenti, hogy egyre gyakrabban járulunk imádságunkkal az Úr kegyelméhez, “melyben állunk”. (5,2)

Negyedszer, öröm kezdi betelni szívünket, “hogy részesülünk dicsőségében”.

Ötödször, dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk hogy azok hozzák létre az állhatatosságot.

Az érthető, hogy örömmel telt el a menny reménysége, de az valami más, hogy a megpróbáltatásokban örvendezünk. Ez valami amit az emberi ész nem tud felfogni, csak azok fogják megérteni akik hisznek abban amit Isten ígér mond a szenvedésről: hogy Krisztus munkálkodik bennünk minden fájdalmas megpróbáltatásban is.

Pál így magyarázza ezt az utat: “a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot és az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet...” (Róm. 5,3-4) Látod ezt? Megpróbáltatás munkálja

---

ki az állhatatosságot. És ez ad kipróbáltságot, ami pedig reménységet ad.

Szeretnék most arról szólni, hogy miképpen születik reménység a megpróbáltatásból. Isten az ű népét használja arra, hogy a reményt átadják egymásnak. Mikor szükségem valami reményre, olyan valakivel akarok beszélni aki már átment hasonló megpróbáltatáson vagy fájdalomon. Nem valakivel, aki csak olyasmit fog mondani: "Csak tartsál ki, és bizzál Istenben!" Szenvedő lelkemet képtelen az ilyen emberi szimpátia megnyugtatni.

Inkább olyan valakivel akarok beszélni talán egy félórát, mint amilyen az a hívő aki megírta nemrégén és elmondta hogy miképpen figyelte feleségét egy komoly betegség miatt meghalni. Miután ez az ember beszélt mély fájdalomáról, befejezésül azt mondta, "Isten jó, és átsegít mindezen."

Ugyancsak szeretnék beszélgetni azzal az indonéziai asszonnyal aki fizikai fájdalommal szenvedett évekig, átszenvedett több operációt mind hiába. Megpróbáltatásai ellenére dicsőíti Istent és hálát ad neki mindenért. Itt látunk egy olyan személyt, akinek van türelme és ismeri a szenvedést és tudatában van annak, hogy a szenvedés reményt épít bennünk.

Hitem és reményem feléled olyan barátokon keresztül, akik veteránok a szellemi háborúban. Figyeltem sok hívő barátomat, amint nehézségeken mentek át. És ismerem jelen szenvedéseiket, szomorúságaikat és fájdalmukat. Mikor felhívom űket és kérdem, "Hogy vagytok?" Tudom mi lesz a felelet és nagy reménnyel töltenek el.

Nem próbálják elrejtteni érzelmüket, hanem teljesen őszintén mondják, " Dávid, fájdalom igaz és néha úgy letör, annyira bánt, hogy könnyekre fakadok."

Ezek a szentek a szenvedés tüzében vannak. Mégis mindig egy biztató szót hallok tőlük, "Isten átvisz ezen is, tudom, hogy hőséges és bízom őbenne, tudom, hogy velem van."

Majdnem minden esetben mikor beszélek velük, valami mondani valójuk van számomra, valami amit Isten mutatott nekik a megpróbáltatás mélyén. A szenvedés ellenére is megingathatatlan hitük, az én hitemet is megerősítik megpróbáltatásomban.

Ilyenkor a Szent Szellem Mózes 5-ik könyvére emlékeztet : 8,2-3; "Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja mi van a szívedben."

Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél: így adta tudtodra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal ami az Úr szájából származik."

Ismétlem ezeket a szavakat egész életemben: "Élek mindazzal ami az Úr szájából származik" Ha nem tudunk bízni Isten ígésében - ha a Biblia nem Isten által ihletett, akkor az élet hiábavaló. Akkor nincs remény ezen a földön.

Mikor Isten ezt az ígét Izráelnek mondta Mózes 5-ik könyvében, helyzetük nagyon is ijesztő volt a pusztában. Isten megengedte, hogy éhezzenek és szomjazzanak. És az Úr saját szájából halljuk ezeket a szavakat: "Megaláztalak, megengedtem, hogy szenvedjétek éhségtől és szomjúságtól. Miért? Azért hogy megértsétek, hogy bíznotok kell bennem, élni tudjatok ígéreteimen."

Isten nem azért tette ezt, hogy meghaljanak éhségtől és szomjúságtól, jól tudta mit fog tenni, hogy

---

megmentse őket. Ezért sajnós tragikus, hogy csak Józsué és Káláb álltak meg hitben. “ Még ha meg is halok, hinni fogok.” “Uram kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.” (Jn. 6,68)

Szeretteim, Istennek van terve felszabadításotokra. Az Úr jól tudja, hogy miképpen szabadítsa fel a szenvedőket. Oh, mekkora szükségünk van a Szent Szellemre, hogy egy nyugalom helyére vezessen! Ő nélkül, útmutatása nélkül és a napi erő nélkül, melyet ad nekünk, egyikünk sem tudna létezni. Emberi határozottságunk, még akaratunk összpontosítása ellenére sem tudnánk átélni a napi megpróbáltatásokat melyeket el kell viselnünk az élet útjain.

Naponta, kell hogy Isten kinyilvánított Igéjére bízzuk magunkat és bízunk kell a Szent Szellemben, hogy Isten szavát életre keltse bennünk. “ Az Úr igéje alkotta az eget, egész seregét szájának lehelete ... mert amit ő mondott, meglett és amit parancsolt, elállott.” (Zsolt.33,6-9)

Ha Isten teremtett mindent szavával és leheletével, nem fog ugyancsak reményt adni nektek a nehéz időkben? Ő jól tudja mikor van ideje megvalósítani ezt a reményt a megpróbáltatás idején; olyan reményt, mely mardandó, biztos és állhatatos.

A következő szavakkal zárom ezt az üzenetet: “Légy csendben és várj az Úrra!” (Zsolt. 37, 7) Válgjon mindaz amin keresztül kell menned, reményre és életre számodra. Ámen!